

BUKSTINN, a. 2. (pop.) Som har en stinn, upplåst buk.

BUKSTYCKE, n. 4. (slagt.) Stycke kött, som är taget ifrån delarna vid buken på ett kreatur.

BUKSVAMP, m. 2. (bot.) Benämning på de slags svampar, hvilkas groddkorn icke hafva egna fästen, utan äro spridda i själva deras massa.

BUKSÄCK, m. 2. Se *Bukhinna*.

BUKSÖM, m. 2. pl. — *sömmar*. (kir.) Hop-sömning af kanterna utaf något stort sår på yttre delen af underlifvet.

BUKTALANDE, n. 4. Se *Buktaleri*, 2.

BUKTALARE, m. 5. Menniska, som genom sin talorgans egendomliga beskaffenhet och ihärdig öfning kan tala på ett sätt, att ljudet tyckes komma, icke från hans mun, utan ifrån något annat ställe.

BUKTALERI, n. 5. 1) En buktalares konst. — 2) Sjelfva utöfningen deraf.

BUKULL, f. 2. sing. Ull af buken på får.

BUKVATTENSÖT, m. 5. sing. (med.) Vattensot, som har sitt säte i bukhålan, uppkommen derigenom, att den fuktighet, som bukhinnan utdunstar, samlat sig der i för stor myckenhet.

BUKVÄRK, m. 2. (pop.) Värk, smärta i underlifvet. *Äta, så att man får b.*

BUKÅDER, f. 2. pl. — *ådror*. (anat.) Åder, som tillhör någon del af bukhålan.

BUKÖPPNING, f. 2. (kir.) Uppskärning af underlifvet, som företages vid vissa svåra sjukdomsfall.

BULA, f. 1. 1) Liten rundt upphöjd svullnad på huden, förorsakad genom stöt, slag, o. s. v. *Han har stött sig en stor b. i hufvudet.* — 2) Liten kullrig upphöjning på tunt utsmidd metall, på harnesk, kopparkärl, m. m., vanligtvis förorsakad genom stöt. *Stöta b-lor på en kastrull. Slå ut b-lorna på något*, genom hamring jemna dem.

BULA SIG, v. r. 1. (föga brukl.) Svälla upp och bilda en bula.

BULDAN, bulldån, m. o. n. 3. Ett slags grof hampväf, som brukas till säckar, sämre slags kläder och hvarjehanda andra behof. — *Ss. B-s-rock.*

BULIG, a. 2. Som har bulor. Säges isynnerhet om redskap af metall, såsom kärl, harnesk o. d.

BULJON, bulljón, m. 5. (mest i plur.) Ett slags skruformigt rör, som spinnas af fin tråd och begagnas till brodering af uniformer, till fransar, tofsar, m. m.

BULJONG, bulljång, m. 5. (fr. *Bouillon*) Ur kött urkokad saft, som förtäres klar, d. v. s. utan att afredas och utan tillsats af rötter, örter, m. m. Afredd och med sådana tillsatser, kallas den Köttsoffa. [*Bouillon.*]

BULLA, f. 1. Påfåg förordning, i religions- och kyrkoämnen, skriven på pergament och försedd med blysigill. (Hist.) *Den gyllene b-n*, den grundlag i Tyska riket, som kejsar Carl IV, år 1356, upprättade.

BULLA, v. n. 1. *B. upp för någon*, väl undfågna. *B. upp* kan äfven nyttjas aktivt och betyder då: framsätta god och ymnig mat, t. ex.: *Kom till mig i morgon, så skall jag b. upp det bästa jag har.*

BULLDOGG, m. 2. (det engelska *Bulldog*) En art af Doggsläktet, med tjocka, hängande läppar, kort hals, lång och stark kropp, samt täta, korta hår. Begagnades fordom i tjurfäktingar, hvaraf namnet (af *Bull*, tjur).

BULLE, m. 2. pl. *bullar*. Mjukt bröd af rund, kullrig form och tjockare än knäckebröd. (Fig. fam. o. pop.) *Det var andra b-ar*, det var annat slag, bättre upp. *Här skall ni få se på andra b-ar*, nu skall det bli annat, bättre upp.

BULLER, n. 5. 1) Flera, orediga ljud, som på ett oregelbundet sätt efterfölja hvarandra. Knall, knackning, bultning äro således icke buller, men väl mullrande, slamrande, dån, m. fl. *Starkt, häftigt, oredigt, doft, sakta b. Hvilket b. qvarnen gör! B. i magen. Med b. och gny*, bullersamt. — *Syn. Brak, Dån, Sorl.* — 2) (fig.) a) Oväsande, bråk. *Göra b. Hvilket b. pojkarne göra der ute! Verldens b.* (äfv. Verdsbullret), det verksamma livets omsorgar, affärer, bekymmer och bråk. — *Syn. Se Oväsande.* — b) Uppseende. Åtföljes i denna bem. nästan alltid af verbet *Göra*. *Denna händelse gjorde mycket b. Laga, att det sker utan b.*, utan att det gör uppseende. *Göra b. af något*, vidt och bredt omtala, utsprida ryktet om något, antingen för att loforda eller beklaga sig, t. ex.: *Visst var det en förtjenstfull handling, men så gör man också mycket b. deraf. Göra mycket b. af ett lappri*, utbasuna någonting obetydligt, äfv. väsnas, gråla mycket för ett lappri. *Jag lofsade honom att ej göra b. deraf*, att ej på något sätt, genom tal eller handling, fästa allmänhetens uppmärksamhet derpå. *Med b. och bång*, med stora tillredelser, ceremonier, o. s. v., beräknade på att väcka allmänt uppseende. — *Syn. Se Uppseende.* — c) Uppror. *Det har varit b. i landsorten.* — *Syn. Se Uppror.*

BULLERBAS, m. 2. 1) Se *Brumbas*, 1. — 2) (fig. fam.) En, som gör mycket buller, stöjar och larmar. Säges isynnerhet om barn. — *Syn. Se Stojare.*

BULLERBLOMSTER, n. 5. En ört, med gula, nästan klotrunda blommor. Kallas äfv. Ängbullar, Smörbollar, Ängknappar, m. m. Trollius europæus.

BULLERSÅM, a. 2. 1) Som gör, förorsakar, medför mycket buller (i alla bem.). *En b. pojke. En b. sammankomst, öfverläggning. En b. menniska*, fallen för att ställa till buller och oväsande. — *Syn. Stojande, Larmande, Väsnande, Bullrande, Orolig, Upprorisk.* — 2) a) Säges om ställen, der mycket buller (bem. 1 o. 2, a) vanligtvis är. *En b. stad, gata. Ett b-t hus.* — b) Säges om tid, då buller, oväsande eller oordningar, oroligheter, tumult och uppror äro mycket vanliga. *Det här är en fasligt b. vecka. Vi lefva i en b. tid. Hans regering var mycket b.* — *Syn. Orolig, Bråkig, Stormig.*

BULLERSAMT, adv. På ett bullersamt sätt, med buller.

BULLERSTEN, m. 2. Se *Pullsten*.

BULLETIN, -- i'n, (fr.) m. 5. 1) Dagberättelse (t. ex. om en hög persons sjukdom). — 2) Berättelse om krigsoperationer.

BULLRA, v. n. 1. Göra buller (bem. 1 o. 2, b). *Min gosse, b. icke så mycket. Åskan b-r*, säges, när hon är något aflägsse och icke dånar mycket hårdt. Impersonellt säges: *Det b-r i magen*, om det buller, som uppkommer i magen af der samlade väder.

BULLRANDE, n. 4. Se *Buller*, 1.

BULNA, v. n. 1. Bilda var. *Svulsten, säret b-r.* — *Syn. Suppurera, Vara sig, Öfvergå, slå sig till bulnad.*

BULNAD, f. 5. 1) Se *Bulnande*. *Slå sig till b.*, se *Bulna*. — 2) Ställe, der var bildat sig under huden. *En stor b. Lägga plåster på b-en.*